

IGNASI, PROFETA PER AL NOSTRE TEMPS

per JOSEP M. RAMBLA, jesuïta

Ignasi és un profeta de particular significació per al nostre temps, per als qui vivim i lluitem en una civilització marcadament antropocèntrica i agitada... El pelegrí ens recorda que, amb l'esguard orientat vers els homes i enmig d'una vida d'activitat a cops vertiginosa, podem també seguir el Crist i hem de seguir-lo, col·locant-nos davant dels homes amb l'actitud que el Crist va tenir amb els homes del seu temps: descobrir les grans possibilitats i les grans esperances amagades en el centre de la humanitat, escoltar sobretot el crit dels pobres i dels oprimits que ens urgeix a un compromís decidit i generós per l'alliberament de llurs esclavituds, identificar la veu de Déu que ressona en el clam de la nostra societat. I, conseqüentment, dirigir tota la nostra energia i acció vers l'alliberament. Com ho feu Jesús, treballar per aconseguir que la humanitat, arribi a una vida veritablement plena. Pel camí d'aquest compromís aconseguirem viure la nostra relació amb els homes com un sacrament de la presència de Déu i la nostra acció com a servei i lluita pel Regne de Déu.[...]

El cristià ha d'anar interpretant constantment els signes dels temps, la paraula de Déu inscrita en el moviment de la història.

Un mestratge eminent d'aquesta recerca evangèlica el trobem en la vida i la paraula del pelegrí. Des de Loiola fins a l'estada definitiva a Roma, Ignasi va recórrer ininterrompudament l'itinerari d'un explorador dels signes de Déu en la seva història: què cal fer per servir el Senyor?, on cal anar?, com aplegar companys per a ajudar les ànimes?, com preparar-se millor per a aquest fi?, cal fundar un nou orde religiós? A poc a poc, el pelegrí va comprénent que el cristianisme no és una forma de vida estàtica o una possessió tranquil·la, sinó més aviat un camí, una recerca, un seguiment.

En efecte, quan a nosaltres, l'acceleració de la història, l'esquarterament de la cultura, el pluralisme eclesial, la inculturació exigida per l'evangelització, i la resta, ens apressen a buscar vies noves, estructures diferents, formulacions actuals per a ser fidels a la crida de Déu a la societat d'avui. Amb tot i això, aquesta creativitat contínua només pot inspirar-se en l'Esperit del Crist que «conduïx a la veritat completa» i continua «parlant a les esglésies». D'ací la importància cabdal d'un aprenentatge de la creativitat, en la fidelitat, del seguiment en la història, de la personalització de la fe en l'escolta de la paraula del Crist.

El discerniment evangèlic té, doncs, avui dia una funció no solament bàsica com sempre, sinó un relleu més fort en un Cristianisme que vol ser més personal, adult i pluralista. Quan el cristià ha escoltat la paraula de Déu, quan ha copsat el ressò dels clams dels homes (sobretot dels pobres i oprimits), quan ha participat en el diàleg comunitari i ha pogut en les fonts més vives de l'Església, encara no té la resposta personal i precisa a la pregunta: què cal fer? Però, aleshores, al més profund de la persona, al cor, pot brollar la paraula definida i clara. Això és el discerniment. Aquest discerniment, però, no és només exigència dels individus. També la comunitat cristiana ha de fer aquesta via de recerca evangèlica per tal de respondre als interrogants i interpel·lacions de la societat on s'inserix. Ignasi, pacient i incansable explorador de camins personals i comunitaris, a la fi esdevingué mestre clàssic del discerniment cristià.